

Dosias Patter.

af Henry Greville.

Paa dansk ved P. S.

(Fortsat fra No. 42.)

— Det var urigtigt af mig at beholde dem saa lange, sagde han. Dyrene ere ingen Nytte til, en Bjørnetrækker kunde maaske bruge dem, men dette Dyrplageri er mig imod. Det er grusomt og ogsaa Daarskab at holde dem indespærrede.

— Jeg beder dig, Fader, sagde Agnes, lad min blive i Live; det var den anden, der saarede mig.

— For at din Bjørn i Morgen skal bide en anden for dørvet. Nej, Barn, det bliver ved, hvad jeg har sagt. De skulle ikke komme til at lide, enhver af dem faar en Kugle gennem Hovedet.

Agnes var meget forstemt. Siden hendes Oplevelse ved Skovbranden havde Situationen en uimodsaetelig Tillokelse for hende, og den Smerte, Saaret voldte hende, opvejede ikke den berettigede Stolthed over den tapre værdige Holdning, som hun havde indtaget. Hun opfattede Faderens Beslutning som en personlig Fornærmelse og hensaldt atter i en sky, menneskefjændligheds Stemmning.

Henimod Aften kom Vera, som var meget omhyggelig for at trøste hende, ind til hende med en overmaade hemmelighedsfuld Mine.

— Agnes, gjør din Haand meget ondt? spurgte hun sig for.

— Ikke just meget ondt; men Smerterne ere dog ubehagelige nok.

— Kan du bevæge den?

— Ikke meget.

— Naar det er jo heldigvis den venstre. Hør, jeg behøver din Hjælp.

— Hvortil?

— J Aften komme Emil og Kola tilbage fra deres Besøg hos den gamle Markof; jeg vil spille dem et Puds. Men spørg mig først til, at du ikke vil se det til nogen.

— Derfor Sagen er farlig, saa tier jeg vissevis ikke.

— Farlig er den paa ingen Maade. Sværger Du?

— Sig, hvad du har for; derfor det er farligt, saa laaber du det væde.

— Godt. Jeg har Tillid til dig. Hør altsaa: De to vide endnu ikke, at Bundmageren har sendt Bjørnefindet; de tænke slet ikke mere derpaa. Man maa jage dem en Stræk i Livet.

— Men hvordan? spurgte Agnes, som sølte sig tiltalt af Tanken.

— J Aften, naar de sidde ved Teen, maa Bjørnefindet bringes op i deres Stue. Naar de saa ville gaa i Seng, bliver der stort Spektakel! De ere i Stand til at skyde det stakkels Stind ihjel med Revolvere! Det bliver morsomt!

Agnes tænkte efter; hun havde, ligesom Moderen, et udoverindelig Hang til den Slags Spilopper, men gav kun sjælden efter. Denne Gang var Friiselsen for stor . . . og oven i Kjøbet var hun endnu vred paa sin Fader, fordi han havde dømt hendes Bjørn til Døden, og paa Moderen, fordi hun ikke havde talt hendes Sag.

— Det var ikke saa ilde! erklærede hun. Men blive vi opdragte, saa gaar det os ild!

— Byt, hvad stulde det vel give! svarede Vera og traf Djenbrynere foragtelig i Vejet. Du maa jo være vant til den Slags Prædiker og haft Lejlighed nok til at hårde dig imod dem! og jeg, jeg maa vænne mig dertil!

Agnes nikkede samstemmende, det var jo rigtig. Skænd en Gang mere eller mindre, naa, hvad saa! Desuden sølte hun i sit Hjerte en vis Lyst til at byde den faderlige Myndighed Trods.

— Det er altsaa afgjort, bestemte hun med den hende ejendommelige Værdighed. Klaffen otte gaa vi til Bærket.

— Din Trædulle af en Tilbeder kommer til Middag, det kan maaske forstyrre det hele?

— Paa ingen Maade; de finde jo først Bjørnen, naar de gaa i Seng.

— Rigtig! Godt altsaa, det bliver udsjort!

Ude af sig selv og Glæde saldt Vera Søsteren om Halsen og var nær ved at kaste hende med sine Kys, derefter gif hun hen til Døren, men vendte straks om.

— Hør en Gang, Agnes, derfor vi i Steden for at stramme disse to dumme Bengler, slæbte Uhyret ind i Frosken Titofs Paaklædningsværelse? Det vilde være endnu større Løjer.

— Nej, Frosken Titof skal ikke gjøres bange, sagde Agnes alvorlig og bestemt. Med de unge Mennesker er det en ganske anden Sag, og Kola har spillet os saa mange Puds, saa mod ham er det kun en retsædlig Gjengjældelse.

Den træde Tilbeder kom Klaffen fem, og Agnes saa ved første Ojeblik, at han søkte noget usædvanligt i sit Skjold. Ikke at Dragten eller Holdningen var anderledes, men i hans Bevægelser og hans Sprog laa der noget særlig højtidelig og indflyderet.

— J Dag gaar det Iss, Agnes, vær paa din Post! hviskede Vera sagte og Klynge sig op til hende.

Til al god Lykke kom ogsaa General Baranin hørende med et nyt Spand Skimler, som han gjorde sig meget til af, fordi han havde faaet dem for en Spotpris. Man maatte ud af se Dyrene, og de blev almindelig røste. Kun Semenofs Bisfalp var meget høsligt.

— De ere smukke, erklærede han, og passe godt sammen, men hele Spandet er og bliver dog kun en Kaprice. Klassif er det hele.

Kola, som lige var ankommen med Emil, hørte den dybfindige Udtalelse, og den Grimasse, hvormed han vilde skjule sin Latter, var saa komisk, at Agnes's mørke Stemmning ikke kunde holde Stand. Desuden kneb Vera hende af Raadighed saa eftertrykkelig i Armen, at hun var paa Nippet til at fraa sig. Hun opgav alle videre Forsøg paa Selvbeherstelse, tog Venene paa Halsen, flugtede op paa sit Værelse og kastede sig seende paa Sengen.

— Han er rigtig nok klassif! raabte Vera, som havde stundt sig efter hende og lagde sig paa Gulvet. Kolas Græfere og Romere ere ligefremme Hjalte derimod! Fra nu af hedder han „den klassif“ og ikke andet.

Vordkloffen lod.

Vi saa Sjend, raabte Vera, og sprang op. Men det er mig slet ikke ubehageligt, jeg bilder mig da ind at være voksen ligesom min Søster Agnes.

Man strømmede sammen fra alle Sider i den store prægtige Spisestue, der var oplyst som ved den klare Dag. Dosia tilfaste sine Døtre et strengt Blik, som des værre forblev uden Virkning, da begge med en rørende Høvlighed holdt deres Dine rettede paa Gulvet.

Agnes havde faaet Blads ved Siden af Semenof, der ikke lod til at have lagt Mærke til hendes Flugt. Han var overordentlig elskovardig, og hun overordentlig høflig. Des værre kunde hun ikke dy sig for at høre paa Vera, der passivt redegav ganske utvungen med Emil eller Frosken Titof, og i Løbet af fem Minutter brugte Udtrykket „klassif“ mindst to Gange, og saadan blev hun ved under hele Maaltidet.

Derved forstyrrede Agnes en hel Del i sine Bestræbelser for at være høflig, thi hun sad i den bøldeste Angst for pludselig at bryde ud i en utidelig Latter.

Endelig blev Bordet hævet, og man begav sig ind i Stuen for at drikke Kaffe. Generalen erklærede, at han snart maatte anbefale sig, fordi han ikke vilde komme sent hjem med sit Hestspand, som Kuffen hørte i Dag for første Gang, tilmed da Natten, trods det snart var Julmaane, var meget mørk, og det truede med Regn.

Søstrene vekslede et meget talende Blik og forsvandt ubemærket.

Bjørnefindet laa paa Torreløstet. Ved Lyset fra en lille Lampe lykkedes det dem at drage det frem, og i det den ene tog fat ved Hovedet, den anden ved Baglabberne, slæbte de det ind i Kolas Værelse, som laa i øverste Etage. Timen var meget heldig valgt, da samtlige Tjenestefolk spiste til Middag i Kjøkkenet, der, som sædvanlig i de russiske Landsteder, laa i en lille Pavillon ved Siden af Hovedbygningen.

Et Lys blev tændt, og Pigerne bredte Skindet ud paa forfjællig Maade, indtil de endelig havde fundet den mest effektfulde. Efter utallige Forsøg hitte Agnes endelig paa at brede det paa to Stole, og det lykkedes dem paa den Maade at faa det ret sluffende stillet op. Det kæmpemæssige Dyr gjorde ved det svage Lys og bag nedrullede Gardiner virkelig et uhyggeligt Indtryk. Nu blev Lyset slukket, Døren lukket til, og sagte og forsigtig sneg de to Misbændere sig ned i Salen.

De unge Mennesker var forspundne og Støjen fra Kuglerne røbede, at de havde trukket sig tilbage til Billardværelset. Generalen var lige i Færd med at tage Afsked med Selskabet, Vera skyndte sig ind til Broderen, for at meddele ham dette, og denne og Emil kom ind, salutede med Billardqueenerne paa militær Vis, hvorpaa den elskovardige Mand forsvandt med sine Stimler.

— Har De maaske et Par Minutter tilovers for mig? spurgte Semenof i en sødlig Tone.

— Jo vissevis, svarede Plato.

— Værn, sagde Dosia, spil noget firhændigt for os.

— Bryllupsmarschen af Sommerattdrømmen? spurgte Vera saa uskyldig, at hendes Moder lod sig stusse og henkastede: Ja vel, eller noget andet.

Lykkelig herover, traf Vera Søsteren hen til Flygelet og lauede i sin Vas en saa forførdelig Larm, at Hr. Semenof ene kan takke sin kraftige Stemme for, at han overhovedet blev forstaaet. Efter Marschen kom Scherzoen, efter Scherzoen en Notturno. Denne maatte absolut spilles pianissimo, og da Semenof ikke var forberedt herpaa, saa hørte man ganske tydelig følgende Sætning: Rigdommens Fortrin er ikke at foragte. Desuden kun jeg ogsaa glæde mig ved høje Forbindelser: min Bedstefader —

Lidt umotiveret anslog Vera her en støjende Akkord.

— Se saa, du vil nu aldrig erfare, hvem hans Bedstefader var, hviskede hun. Det bliver du i det mindste forstaaet for.

Semenof sankte atter Stemmen, da han mærkede, at Koncerten ikke mere stillede saa store Forbringere til hans Strube. Musikken var i Begreb med at dø hen i et synkende Piano, da Døren ud til Entreen heftig blev revent op, lige saa hurtigt smækket til igjen, og en af Stuepigerne, Agnes's Yndling, styrtede ind strigende som et vildt Dyr.

— Frosken! Frosken! Bjørnen!

Hun flugtede ind under Flygelet og omtværede Agnes's Knaa saa kramagtig, at hendes Negle trængt ind i Kjøbet. Den værdige og højtidelige Gruppe i den anden Ende af Salen var ligeledes sprungen op i stor Forbavelse.

— Der har vi Skandalen! sagde Vera til sig selv.

Døren blev atter aabnet, men denne Gang med mindre Brum, og lidt efter blev Bjørnehovedet synligt i Døren, en dump Drummen høretes, en Lap kom til Syne, derefter den anden, til sidst hele Uhyret, og under Skindet sad Kola og brummede ikke uden Talent, skjønt Stemmen klang lidt mat i Forskold til Dyrrets Sjælelse. Emil kom bag efter med en ærgerlig Mine; en halvtvakt Latter løb ude fra Entreen, hvor aabenbart hele Tjenestefolket var forsamlet.

Rævende frem og tilbage gif Kola frem imod Klaveret og kastede Skindet for Søsterens Fødder; Stuepigen udsloste høinende Skrig, krallede paa alle fire helt ind til Væggen og blev siddende der med Haaret i Urede og stirrende vildt ud af Djæne.

— Frosken! Frosken! Bjørnen!

— Dette er virkelig i højeste Grad upassende! raabte Dosia fortørnet. Den Slags Spøg vil jeg ikke taale. Gaa ud, Nikolas!

— Moder, det er min Skyld! erklærede Agnes tappert. Jeg havde lagt Skindet ind i Kolas Værelse —

— Nej, Moder, det er min Skyld; det var mig, der hitte paa det, afbrød Vera hende. Agnes har kun hjulpen mig og har ikke engang kunnet hjælpe stort med den daarlige Haand!

— J hvert Fald rammer hele Skylden mig, forfikrede Nikolas med Liv, havde jeg ladet Bjørnen blive rolig paa min Stue, saa vilde intet Menneske —

Plato og Dosia stod raadvilde over for deres tre modige Børn og ikke lidet forlegne, saa meget mere som Semenof havde overværet hele dette Oprind og Fjeblik at aflægge sit formelle og artige Væsen. Kun da Agnes bekræftede sig selv skyldig, havde han tilladt sig et flygtigt Smil.

— Godt, godt, sagde Plato, vi tales senere ved. Jeg beder Dem min Hæder, at undskyldte en Afbrudelse. . . .

— Som ikke endrer det mindste i mine Ønsker, svarede Semenof og bukkede. Jeg holder fast ved min Bøn, ja, jeg kan næsten sige, at jeg nu mere end nogen Sinde ønsker Forbindelsen. Jeg slatter Rand og Vid meget højt og glæder mig over alt, som udspringer af disse Egenskaber, søjede han til med et alvorligt Blik for Agnes, der var lige ved at kastes.

— Det er rigtigt, min Hæder, svarede hun, det gaar mig lige saadan, og derfor er al Stighed og Frafer og alst, som udspringer deraf, mig imod.

Semenof fortrak ikke en Mine; men han blev meget bleg.

— Hvilken rap lille Tunge! bukkede han til Dosia med te forbundlig Smil. Jeg skal have den Væde en Dag, som jeg overlader til Dem at bestemme, at gjenoptage vor Samtale. —

— Jeg skal strive Dem til, skyndte Plato sig at svare, der i Stilhed ønskede Gæsten Pokker i Vold.

— Det vilde jeg være Dem uendelig taknemmelig for, mine Damer, jeg har den Væde — at, min kjære Herr Surof, De maa endelig ikke ulejlige Dem —

Lebtaget af Plato trat han sig tilbage med stor Værdighed, steg op i sin Vogn og forlod Sidova.

Kola havde adlydt Moderens Befaling og var forspundt, men opholdt sig i Nærheden, for at være ved Haanden i Fald man kaldte paa ham; Emil havde sluttet sig til ham.

— Det var net af dig, sagde den uheldige Kola til sin mere fornuftige Ven, at du ikke fortalte, at du havde villet afholde mig derfra.

— Nej, det havde kun gjort ondt værre, svarede denne rolig.

— Jeg har altid Uheld! raabte Kola. Var det passet ret en anden Dag, saa havde Moderen ganske simpelt let med. — Og saa skal netop denne utaalelige Væde være her med sit Frieri. —

— Frieri? spurgte Emil forstærket.

— Naturligvis, hvad ellers! Vera har først lugtet Lunten, og hun havde Ret. Du kan vel nu forstaa, at Sagen er meget alvorlig — at komme bumpende med en Bjørn midt ind i et Frieri! Vera vil komme til at bøde mindst i otte Dage.

Medens Kola hengav sig til disse trøstesløse Betragtninger, havde Dophandsmanden til at denne Staahøj, da Plato var vendt tilbage, allerede forklaret og tilstaaet alt for Moderen. Vera havde, som hun senere udtrykte sig, faaet et ordentlig Liv fuld Stænd og var tyet ind til Frosken Titof, der havde lidt af Migræne hele Dagen og var gaaet til Seng. Agnes var saaledes alene med Frosken, og i hende rørte sig en Modsigelsesaand, som hun næppe selv havde gjort Bekjendtskab med endnu. Den kolde fremmede Tone, hvori Moderen talte til hende, æggede hende mere endnu.

— Din usalige Natur viser sig endog saa over for enhver fremmed. Manden kommer her for at anholde om din Haand, og du opfører Dig som en uopdragen Skolebarn.

— Spøgen var i og for sig ganske uskyldig, svarede Agnes. Pintlig blev Sagen kun ved dette Frieri, for hvilket jeg sandelig ikke er ansvarlig.

Denne Bemærkning indeholdt meget sandt, men Dosia var nu en Gang ophidsset og blev det endnu mere ved dette Svar.

— Han taler høflig til Dig, ja med Respekt, og du svarer ham som et uopdragen Barn.

— Stighed og Fraferageri er mig nu en Gang saa meget imod, svarede Agnes trodsig og hovmodig.

— Agnes! raabte Moderen vred.

Plato holdt det for passende at stride ind.

— Gaa op paa dit Værelse, Agnes, sagde han, tænk i Nat over over din Djæfvel; vi tales saa ved i Morgen tidlig.

Agnes traadte hen til Fjoraldrene, for at faa sit sædvanlige Godnatkys, men Dosia vendte sig fra hende. Plato lagde med et usigelig bebrøvet Udtryk sin Haand paa hendes Hoved og sagde jævnt og kort: God Nat!

Den Alvor og Underlighed, som laa i denne Berøring, gjoede et dybt Indtryk paa den unge Pige. Hendes Dine fyldtes med Taarer, og havde hendes Moder kastet et eneste Blik paa hende, var hun salben hende til Føde og havde bedt hende om Tilgivelse. Men Dosia var forstemt og såa til en anden Side, og saaledes gif Agnes bort med den Følelse, at der var vederfaret hende en stor Uretfærdighed.

Paa sit Værelse fandt hun Vera, hvis Taarer flød som „Ritlen risler i Lunden“ og som lige var i Færd med at tørre Djæne og Halsen med det fjerde Lommetskræde. Hun fløj Søstrene om Halsen med et lidenskabeligt Udbrud.

— For min Skyld, alt for min Skyld, Hjertesøster, min Engel! hullede hun.

Agnes var kun haard og stolt i det ydre; hun giengjældte Veras Kjærlighed med en Omfæb, der gif den lille brødbærende Galfrans saa meget mere til Hjerte, som dette var noget ganske nyt hos Søstren. Efter at hun havde faaet det ophidsede Barn i Seng og kysset hende hjertelig, traadte Agnes ind i Frosken Titofs Sovværelse, der laa ved Siden af.

Der brændte en Natlampe paa Bordet. Den stakkels Frosken havde efter en hel Dags pinefuld Migræne endnu maatte tage en ordentlig Tørn med Vera, da denne i sin Fortvivlelse var kommen styrtende op paa Stuen.

— Na? spurgte hun, idet hun rejste sig majsommelig op i Sengen, hvordan er det gaaet dig?

— Meget daarlig! Jeg er falden i fuldstændig Unaade.

— Al, min Gud! hvorledes det?

— Forbi denne Dumviran af Semenof pludselig havde faaet det Indfald, at tilbage mig sin kostbare Person, og jeg straks viste ham Vintervejen!

— Det har du gjort?

— Ja vel saa. Jeg gab nok se, om man kan mig til at gifte mig, naar jeg ikke vil.

— Men Barn dog, det er der jo ingen der farlar dig.

Agnes greb et i Nærheden liggende Papir og be-

at krolle det i nervøs Ophidselse.

— Jeg ved ikke, hvad man forlanger af mig. Kun, at man har behandlet mig, som om jeg havde en Forbrydelse, og det har jeg ikke forjont!

Papiret knittede og knogede under hendes rystende gre, som om det var Hr. Semenofs Haandled, hun fat i.

— Lad det Papir være, min Yndling, sagde Titof blidt. Det er mit Pas, som man lige har bragt det er udslebt til Moskva. Jeg vilde rejse i næste Uge naar du er i en saa trøstesløs Forfatning, er det vel at jeg udfætter Rejsen lidt.

Jeg kan dog ikke glæde over noget, naar jeg ved, at du er bekymret og nedtrykt.

Agnes havde ladet Bladet ligge paa Bordet.

— Naar ja, sagde hun og kastede med Halsen, jo uok gaa, som Moder vil have det. Men jeg gjør noget urigtigt. Naar min hørdrede have troet anfaa et saa latterligt Menneskes Frieri, som denne nafs for andet end en Fornærmelse, saa beviser det at de ikke kjenne mig.

— Men, kjære Agnes, de have jo aldrig tænkt tage imod hans Frieri. Det er jeg sikker paa!

— Og saa . . .

— Saa er det i alt Fald ikke nogen Grund for at være uhyøflig imod ham! En lille Smule Kløge Livet. . . .

— Javel, men jeg er ingen Diplomat! svarede hovmodig. God Nat, kjære Frosken; det gjør mig og jeg i Dag, da De er lidende oven i Kjøbet, har tilføjet denne Ugrædelse.

Derefter trat hun sig tilbage, uden at hendes og Trods var bleven brudt, og hele Natten gjentog sig selv: Jeg har ikke gjort noget urigtigt, nej, jeg gjort noget urigtigt!

5. Kapitel.

Hjertesorg.

Den følgende Morgen var alle Miner kummerfulde alle Hjærter tunge. Agnes's Væsen var ikke stillet forsonet Moderen; hun havde aldrig haat et mere højt og selvbediende Udseende end i Dag. Og saa Veiret til at forhøje den almindelige Misstemning. Som et hang skilte den graa evindelig plaffende Regn Høstsvrige Verden; man kunde med Nød og næppe skimte som en stummel graa Masse, men mere kunde det Dje ikke se af Omverdenen.

Paa slige Dage føler man sig enten særlig vel og hjerteligere og nærmere knyttede til hinanden end ellers, eller ogsaa bliver det, at man skal være sammen, utaaleligt, og dette blev Tilfældet her. Skjøndt Titof sølte sig betydelig bedre, var hun dog endnu i Stand til at forlade Værelset; Vera sad ved Skrivebordet og truede med Pennen nogle længe forsonte Dage paa Papiret, og hun hang i den Grad over Striebendes Hæftninger af og til faldt over Skulderen og illustrerede det strenge med Blækstriber og Billeber. Emil og Nikolas studerede paa deres med en Ridfærdighed, der hyppig indfinder sig efter lige Oplevelser, naar man har en Følelse af, at man ger til at have sig i sin egen Agtelse.

Paa denne Maade gif Dagen, kun afbrudt af lige Maaltider, ved hvilke enhver blot talte saa med den tarveligste Høflighed med. Dosia var sig bevidst havde været for haard, men det var hende ikke kommet tilbage paa Gaarsdagens Begivenheder.

Plato ventede med tungt Hjærte paa et Smil af Sinde, der kunde give ham Anledning til at tale almindeligt med hende, hvilket aldrig plejede at forfølge hende. Men han kendte Agnes alt for godt til ikke at for Tiden vilde ethvert Forsøg paa at foreholde begaaede Uret, blive øksesløst og kun blive farende den faderlige Myndighed.

Stumringen indfandt sig, en regnfuld Eftermiddag, som lod til at ville udgyde over Jærden straalende Sommermaanedes samlede Bedrøvelighed. Agnes traadte ud paa et langt glasbækket Galleri, der de i Regelen ikke benyttede Værelser. Det svinde Dagslys trængte endnu her ind i sin sulde Stykke af saa Gjenstande omkring hende fremtræde i deres vebe og forkrøblede Stikkesler; der var nemlig hængt ter til bulter alle Haande overflødig Ting, som Stole, henslygnede Potteplanter og Legetøjskammer, det hele var et Slags Pulterkammer, der saa end mistroslig ud i det blege Lys og under Regnens Plasken. Men just derfor havde Agnes oplyst det der harmonerede godt med alt, hvad der foregik i det. Hun spaferede frem og tilbage i dette Gadebillede og efterhaanden nyt Liv i hendes Tanker, der havde været som lammet under den lange Dagslige Ensformighed.

Lidt efter lidt løstes Fortrykelsen, der hvilede de, i Steden for den bitre, hovmodige Klude ind i dyb Sørgmodighed.

Jeg er en uheldig Stabning, sagde hun til sig selv, og hendes paa de graa Taagemasser fæstede Dine Taarer. Alt, hvad jeg gjør, volder mig Ulykke. Hverken tænke, eller føle, eller handle som andre, som hvilede en tung Tilfikkelse paa mig, der fik Hjærter fra mig, som jeg holder af. O, Moder, hun vidste, hvor mit Hjærte hanger ved hendes vilde forstaa mig og kjenne mig. . . .

Taarerne løb hende med over de gløbende Klæder, at hun tænkte paa at vifte dem bort; hun fandt Fryd deri, at sige til sig selv, hvor uheldig hun var tryk denne Braad dybere og dybere ind i sit blodige

(Fortsattes.)